

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL BACĂU
SECȚIA I CIVILĂ

Dosar nr. (...)

ÎNCHEIERE

Ședința publică de la 07 Decembrie 2016

Completul compus din:

PREȘEDINTE (...)

Judecător (...)

Grefier (...)

Pe rol se află soluționarea apelurilor civile promovate de apelantele-pârâte (...) și (...) împotriva sentinței civile nr.(...) din (...) pronunțată de (...) în dosarul nr.(...).

La al doilea apel nominal făcut în ședință publică, dosarul fiind lăsat la a doua strigare, la sfârșitul ședinței de judecată, au lipsit părțile.

Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Grefierul de ședință referă asupra cauzei și arată că s-a solicitat judecarea cauzei în lipsă, prin cererea de apel, fila 6 dosar, după care :

Curtea având în vedere datele când a fost formulat apelul de către (...) (fl.50 dosar) și data comunicării sentinței, respinge ca nefondată excepția tardivității promovării apelului formulat de această pârâtă.

Nemaifiind chestiuni prealabile și/sau excepții de formulat, instanța constată cauza în stare de judecată și trece la deliberare cu privire la sesizarea I.C.C.J..

CURTEA

- deliberând -

Asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție de față, constată următoarele:

Situația din dosarul pendinte

Prin acțiunea înregistrată la (...) la (...), reclamanta (...) a solicitat în contradictoriu cu pârâtii (...), (...), (...) și (...) obligarea acestora din urmă la plata diferenței de salariu reprezentând procentul convenit (8,33%) pentru acoperirea diminuării de 25% calculat la salariul aferent lunii noiembrie 2011, diferență de salariu ce va trebui plătită începând cu 1 decembrie 2012 și în continuare proporțional cu perioada lucrată precum și actualizarea sumelor cu indicii de inflație și plata dobânzii legale de la data scadenței 1 decembrie 2012 și până la data plății efective.

În motivarea acțiunii reclamanta a invocat, în esență:

- În anul 2010 i-a fost diminuat salariul brut lunar inclusiv sporurile/indemnizațiile care făceau parte din acesta cu 25% conform art.1 din Legea 118/2010.

- Ulterior prin mai multe dispoziții legislative s-a hotărât majorarea salariului brut lunar cu 15% și includerea în această majorare a premiului anual aferent anului 2010, pentru ca în anul 2012 prin O.U.G. 19/2012 să se hotărască acoperirea integrală a diminuării de 25% aplicată în luna iulie 2010.

- Deși a beneficiat de aceste prevederi în realitate reclamanta a primit un salariu diminuat, în fapt, neacoperindu-se integral diminuarea de 25%.

- În acest moment, reclamanta are o diferență la salariu neplătită, care deși este egală cu procentul aferent premiului anual, ea nu reprezintă procentul aferent acestui premiu anual, ci reprezintă un procent aferent acoperirii diminuării de 25%.

În drept și-a întemeiat acțiunea, pe dispozițiile art.253 alin.2 din Codul Muncii, art.1 din Legea nr.118/30.06.2010, privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, art.1 și 8 din Legea 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fondurile publice, împreună cu Expunerea de motive aferentă, Decizia nr.21/2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție privind completul competent să judece recursul în interesul legii,

Ordonanța de Urgență nr.19/16 mai 2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, împreună cu Nota de fundamentare aferentă, O.G. nr.13/2011 privind dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligații bănești, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale în domeniul bancar, art.1531 din Codul Civil.

La 8 martie 2016, Tribunalul (...) și-a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului (...) care a soluționat cauza pe fond la (...) pronunțând sentința (...), prin care a dispus admiterea acțiunii și, obligarea pârâților să plătească reclamantei diferența salarială reprezentând includerea premiului anual în salariul lunar, începând cu data de 01.12.2012, la zi și în continuare, până la includerea efectivă a acestei diferențe în salariul lunar, diferență ce urmează a fi actualizată în funcție de indicii de inflație de la data plății efective, precum și dobânda legală aferentă acestora, ce se va calcula pentru intervalul cuprins între data de 01.12.2012 și până la momentul achitării efective a drepturilor salariale restante.

În considerentele acestei sentințe, judecătorul primei instanțe a reținut :

- Atât reclamanta cât și pârâții au invocat în susținerea cererii respectiv în apărare decizia 21/2013 a I.C.C.J.

- Reclamanta a susținut că majorarea nu i-a fost efectiv acordată, susținere care nu a fost combătută prin nici un mijloc de probă (stat de plată, fluturaș de salariu sau orice document similar).

- Se impun menționate dispozițiile art.20 din Constituția României.

În ceea ce privește reglementările internaționale referitoare la drepturile fundamentale ale omului care au fost încălcate în speță, s-a reținut că acestea sunt reprezentate de art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului: „1. Orice persoană are dreptul la proprietate, atât singură cât și în asociație cu alții.; 2. Nimeni nu poate fi lipsit în mod arbitrar de proprietatea sa”, precum și de art.1 din Protocolul adițional nr.1 la CEDO.

Lipsirea reclamantei de dreptul de a primi diferențele de drepturi bănești aferente unui drept recunoscut de lege, dar doar la nivel formal, fără a fi fost însă acordat în mod efectiv, reprezintă, indiscutabil, o ingerință ce a avut ca efect privarea de acest bun, în sensul tezei a doua a primului paragraf al art. 1 din Protocolul nr. 1 al CEDO, astfel că se impune acordarea premiului anual sub forma majorării salariale lunare cu un procent lunar de 8,33 % din acesta.

Împotriva sentinței au formulat apel (...) și (...) care au criticat-o sub următoarele aspecte :

- Tribunalul a interpretat greșit dispozițiile legale reținute și nu a făcut aplicarea deciziei date în interesul legii 21/18 nov.2013 de către I.C.C.J.

- Considerentele I.C.C.J. nu pot constitui argument pentru a se reține că dreptul la premiul anual a fost menținut și trebuie acordat începând cu anul 2011 sub forma unei majorări salariale lunare, așa cum au susținut reclamanta și prima instanță.

- Actul ordonatorului de credite poate fi contestat în procedura reglementată de lege astfel că instanța de dreptul muncii nu poate verifica decât dacă sumele stabilite în actul ordonatorului de credite au fost plătite efectiv.

- Legea 284/2010 a abrogat dreptul la acordarea premiului anual în forma prevăzută de art.25 al.1 din Legea 330/2009 și acest drept s-a stins pentru viitor prin intrarea în vigoare a legilor noi.

La termenul din 17 octombrie 2016 Curtea de Apel a pus în discuție sesizarea I.C.C.J. cu următoarea chestiune de drept „dacă, având în vedere decizia nr.21/2013 pronunțată de I.C.C.J. în R.I.L., dispozițiile art.1 din O.U.G. 19/2012 care prevăd majorarea în 2 tranșe a indemnizației de bază/salariul de bază cuvenite personalului din sistemul bugetar, trebuie interpretate în sensul că majorările din datele de 1.06.2012 și 1.12.2012 (de 8% și 7,4%) se aplică la un quantum al indemnizației de bază/salariul de bază care include premiul anual sub forma unui procent de 8,33%? În cazul în care răspunsul este afirmativ rezultă că în patrimoniul reclamantilor există un drept de creanță plătitibil lunar și neacoperit din reducerea

cu 25% prevăzută de Legea nr. 118/2010 contrar scopului afirmat de O.U.G. 19/2012, acela de acoperire integrală a diminuărilor salariale anterioare.

Pentru acuratețe, întrebarea a căpătat o formă mai concretă la termenul din 07 decembrie 2016, în sensul dispozitivului prezentei încheieri.

Punctul de vedere al părților

Asupra sesizării din oficiu, a formulat concluzii doar intimata-reclamantă (...) care însă nu a fost de acord cu sesizarea I.C.C.J. reiterând practic chestiunile de fond care vizează dreptul său.

Asupra admisibilității sesizării

Este de principiu că potrivit practicii completurilor pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie civilă condițiile de admisibilitate ce se cer a fi întrunite sunt următoarele:

1. existența unei cauze în curs de judecată, în ultimă instanță;
2. cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;
3. o chestiune de drept cu caracter de noutate și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare;
4. ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată.

Cu privire la primele două condiții, Curtea constată că sunt îndeplinite întrucât cauza se află pe rolul Curții de Apel Bacău ca instanță competentă să judece în apel cauza în ultimă instanță (față de dispozițiile art. 214 din legea 62/2011 așa cum a fost modificat prin Legea 76/2012).

Și cu privire la cea de-a patra condiție Curtea apreciază că nu există o cauză de inadmisibilitate a sesizării, de vreme ce de lămurirea acestor două chestiuni de drept depinde soluția în prezenta cauză.

În ce privește caracterul de noutate, Curtea apreciază că această condiție este îndeplinită, completul Curții de Apel Bacău fiind investit pentru prima oară cu o cauză în care se pune în discuție această chestiune de drept (distinctă de cauzele în care reclamantii au urmărit înlăturarea soluției pronunțate de ICCJ –decizia 21/2013- prin invocarea neconformității acesteia cu normele europene) instanța supremă nefiind investită până la această dată cu un recurs în interesul legii sau în baza art. 520 C.Pr.Civ. Mai mult decât atât, în mod inevitabil, asemenea cauze vor apărea pe rolul instanțelor, în cascadă, dat fiind numărul mare de destinatari ai Legii nr. 118/2010 și respectiv ai O.U.G. 19/2012, astfel că o soluție pe fond a instanței supreme ar fi de natură a înlătura orice posibilă discriminare.

Punctul de vedere al instanței cu privire la obiectul sesizării

Deși la prima vedere acțiunea reclamantei tinde la „răsturnarea” celor stabilite de Înalta Curte de Casație și Justiție prin decizia pronunțată în interesul legii nr.21/2013, în realitate problematica supusă dezbaterii este cu totul alta.

Astfel, tocmai plecând de la statuarea instanței supreme în sensul că premiul anual pentru anul 2010 a fost inclus în majorările salariale stabilite pentru anul 2011, nemaiputând fi acordat în forma supusă vechii reglementări, reclamanta înțelege să solicite plata sumelor de bani de care este lipsită lunar ca urmare a faptului că nu s-a acoperit integral diminuarea salariului de 25%.

Astfel, prin includerea premiului anual în majorările salariale stabilite pentru anul 2011 rezultă (nemaiputându-se face abstracție de calculul matematic de $100\% : 12 = 8,33\%$) că la sfârșitul anului 2011 reclamanta avea în plată un salariu lunar care cuprindea și 8,33% - din suma care fusese premiu anual aferent anului 2010 -

În acest punct al analizei trebuie învederat scopul pentru care a fost edictată O.U.G. 19/2012 și anume pentru recuperarea reducerilor salariale (așa după cum de altfel a și fost intitulată O.U.G. 19/2012: „privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale.”).

Astfel, majorările de 8% și 7,4% din 1 iunie 2012 și 1 decembrie 2012 în mod necesar trebuiau să acopere total reducerile salariale din 2010.

Însă aceste majorări, aplicându-se la un salariu deja majorat cu 8,33%, era necesar să conducă, în fapt, la un cuantum al salariului de bază începând cu 1 decembrie 2012 superior celui avut în iunie 2010 (anterior intrării în vigoare a Legii 118/2010) întrucât nicio normă legală nu a prevăzut „extragerea”, din calculul matematic, a sumei aferente premiului anual -care s-a regăsit în 2011 în salariul lunar al reclamantei-.

Dacă în realitate, s-a revenit în plată, la salariul avut în iunie 2010 rezultă că într-adevăr nu s-a recuperat integral reducerea salarială. De remarcat că nu se vor avea în vedere la calcul eventualele majorări salariale intervenite între iunie 2010-decembrie 2012 ca urmare a intervenirii altor situații (spre ex. trecerea într-o altă tranșă de vechime, plata unor titluri executorii, sau alte asemenea creșteri salariale)

În consecință, Curtea apreciază în sensul că ambele întrebări au un răspuns afirmativ.

Față de dispozițiile art.519 și 520 al.1 din Legea 134/2010 republicată se va sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție și se va dispune suspendarea judecării până la pronunțarea, în speță, de către Înalta Curte de Casație și Justiție a hotărârii prealabile.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

ÎN NUMELE LEGII

DISPUNE:

În temeiul art. 519 și 520 alin.1 din Legea 134/2010 republicată, sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

- Dispozițiile art.1 din O.U.G. 19/2012 care prevăd majorarea în 2 etape a cuantumului brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice, față de statuările din decizia nr. 21 din 18 noiembrie 2013 pronunțată de I.C.C.J.-completul competent să judece recursul în interesul legii, trebuie interpretate în sensul că majorările din datele de 1.06.2012 și 1.12.2012 (de 8% și 7,4%) se aplică la un cuantum al indemnizației de bază/salariilor de bază care include premiul anual sub forma unui procent de 8,33%?

- În cazul în care răspunsul este afirmativ, rezultă că prin acordarea majorărilor prevăzute de art.1 din O.U.G. 19/2012 nu s-a realizat pe deplin scopul avut în vedere de legiuitor, respectiv recuperarea totală a diminuării de 25% prevăzută de Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, cu modificările și completările ulterioare, astfel că în patrimoniul reclamantei există în continuare un drept de creanță, scadent lunar și nerecuperat?

În temeiul art. 520 alin.2 din Legea 134/2010 republicată, suspendă judecata până la pronunțarea, în speță, de către Înalta Curte de Casație și Justiție a hotărârii prealabile.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică, azi, 07 Decembrie 2016.

Președinte,

Judecător,

Grefier,